

De schepping

21-08-2005 Malindi

Jambo nieuwsbrief lezers (Hallo in het Swahili)

Habari? (Hoe gaat het in het Swahili)

Vaak zit er tussen de nieuwsbrieven wat tijd, vaak minstens 2 maanden. Vandaag besloot ik u eens wat vaker te schrijven. We zijn zoals u weet onlangs een tweede weeshuis/ project gestart in Malindi dat aan de kust van Kenia gelegen is. De vorige brief ging over het eerste weeshuis in Ruiru en het outreach programma aldaar. Vandaag wil ik kennis laten maken met een beetje de dagelijks gang van zaken in Malindi tot nu toe.

De ene dag werken we op het land om de grond te bewerken voor groenten en fruit. De andere dag heb ik blaren en doe ik de financiën. Iedereen werkt hier en ook behoorlijk hard.

Zoveel dingen moeten worden gedaan en geregeld.

Niet alles lukt direct;

De bouw heeft vertraging opgelopen en iedere dag lopen de bouwers nog in en uit.

(vier slaapzalen , een keuken, twee toilet blokken, twee stafhuizen en een veiligheidsmuur, ook zijn we onlangs begonnen aan de bouw van een beroepsopleidingen school.) Stroom via het lichtnet is er niet en we kochten een aggregaat die ervoor zorgt dat we 's avonds verlichting hebben.

Water is er wel maar bij de stafhuizen is geen waterdruk (bij de kinderen wel), in ons huis is dus ook geen waterdruk.

Registraties, vergunningen en financiën en natuurlijk..de mensen!

We hadden tijdens onze voorbereidingen al lijsten gemaakt:

1. Kinderen die in aanmerking komen voor het weeshuis.

2. Kinderen en /of ouders /verzorgers die in aanmerking komen voor het outreach programma . (D.w.z. dat de kinderen in hun eigen omgeving worden geholpen en dat verdient als dat mogelijk is absoluut de voorkeur.)

3. H.I.V besmette weeskinderen.

De Aids problematiek is hier groot. Ik heb nog geen case historie (d.w.z. geschiedenis en huidige leefsituatie van kinderen en of verzorgers/ ouders.) onder ogen gehad waarin H.I.V. geen rol speelde. Soms staat het niet direct in de case maar staat er :

Vader overleden in het jaar 2004

Moeder overleden in het jaar 2005.

Dat zegt vaak genoeg.

We hebben nu 9 kinderen in het weeshuis zelf.

Zo'n 15 kinderen/ ouders/ verzorgers in het outreach-programma.

Een van die outreach kinderen is Radjidja. Radjidja is een moslim meisje. Ook haar broertje Rama is onder onze vleugels via het outreach programma.

Radjidja en Rama kende ik persoonlijk niet.

Ik kende hun moeder.

Een moeder besmet met H.I.V en nu ondertussen overleden.

Haar man overleed een jaar eerder. Ze wist niet wat de oorzaak was totdat ze geruchten hoorde in het dorp dat de man achter haar rug om een andere vrouw had gehad. Er waren geruchten dat de man was overleden aan "die ziekte". De vrouw was bang maar wijs en liet zich testen. De vrouw bleek H.I.V. positief en startte met de Aids remmende medicatie.

De vrouw is overleden.

En nu.afgelopen vrijdag ontmoet ik voor het eerste haar dochter Radjidja.

Radjidja gaat vanaf begin mei dit jaar via het outreach programma van Spirit of Faith naar de middelbare boarding school. (Een boarding school is waar je ook eet en slaapt.) Ik ontmoet haar bij Leah thuis. Leah is een mooie ,trotse entraditioneel geklede Afrikaanse vrouw. Leah is een vrouw die haar hele leven in het teken heeft gezet voor vrouwen. Ze geeft voorlichting over H.I.V, leert vrouwen voor zichzelf opkomen en werkt ook met de vrouwen beweging in de

regering.

Na mijn kennismaking met Radjidja praat ik wat met Leah. Gewoon een beetje van : "Hoe gaat het?" Ineens zegt ze: "Ria ik zal jou eens wat vertellen; Vorige keer dat jij hier was, kwam ik misschien niet zo vrolijk over." Ik zeg: "Logisch, je man was net overleden".

"Nee," vervolgt ze, "Ria weet je wat het is.? Die man van mij, toen ik hem ging begraven, toen kwam ik erachter dat hij nog een vrouw had en drie kinderen, de jongste is pas een paar maanden oud. He Ria..daar sta ik dan he, opkomend voor de vrouwenrechten, mijn hele leven bestaat uit het helpen van vrouwen en probeer ik de mensen voorlichting te geven juist over dit soort dingen, en nu..nu ben ik zelf het slachtoffer.

Mijn mond valt open van verbazing.

Ik vraag haar: "Hoe gaat dat dan? Je man kan toch niet in twee gezinnen tegelijk vader zijn zonder dat je dat merkt?"

"Jawel hoor" vervolgt Leah, "Hij zegt tegen mij: "Ik moet een paar dagen weg voor zaken", ik geloof dat. In dat andere gezin zegt hij daarna: "Ik moet een paar dagen weg voor zaken". De vrouw gelooft dat. He Ria, die andere vrouw is jong! Ze is nooit naar school geweest, weet helemaal niks. Mijn man onderhield dat gezin, 20 Euro voor alleen al huur nota bene. He Ria, de vrouw zit nu helemaal aan de grond, ze heeft na de begrafenis hier nog een tijdje gelogeed."

Ik vraag haar "Hoe gaat dat dan samen?" Leah vervolgt: "Ria, die kinderen, dat gaat me aan het hart, daarom kon ze hier blijven maar ik voelde me natuurlijk erg verdrietig, een tijd ben ik de deur niet meer uit geweest. Mooie boel he, sta je dan, als voorlichtster en helper van de gemeente hier".

Radjidja zit al die tijd aan tafel, ze schrijft een brief aan haar sponsor.

Haar moeder, hetzelfde verhaal. Haar moeder had Leah als steunpunt en nu overkomt het Leah zelf.

Als we weggaan druk ik Leah stevig de hand en beloof haar snel terug te komen.

Ik weet niet waaraan Leah's man is overleden, maar vandaag wil ik het ook even liever niet weten.

Dat het hier een zootje is met de seksuele normen en waarden en H.I.V Aids was allang duidelijk. Wetende dat zelfs de "voorbeeld"families het slachtoffer zijn geeft geen hoop. Ik heb erg met Leah te doen.

In Ruiru , SOFCC 1 krijgen we veel met slachtoffers van armoede, ziekte en geweld te maken. Ook H.I.V gerelateerde cases zijn er maar die hebben, althans nog niet, de overhand.

In Malindi lijkt de armoede minder te zijn i.v.m Ruiru, alhoewel ook hier weinig werk is. De H.I.V problematiek is hier de grootste zorg.

In Malindi zelf zijn veel Italianen gevestigd, ze hebben hun zaakjes daar en restaurantjes.

Ook veel Aziaten doen zaken in deze kustplaats.

Er komen veel toeristen. Keniaanse meisjes die er werkelijk prachtig uitzien in mooie jurken en prachtige pruiken en make-up verdienen geld in de discotheken. Ze zoeken daar geen geld voor 1 avond (alhoewel ze dat niet laten lopen) maar bijvoorbeeld zoeken ze een relatie met iemand die hen kan onderhouden. Het liefst een toerist die tot over zijn oren verliefd wordt. Dat lukt best vaak. Er zijn vrouwen hier met wel 3 vaste relaties in Europa. (De mannen weten niet van de andere relaties.) De mannen sturen geld voor huur, onderhoud en wat al niet meer. Dat is het werk van deze meisjes , tot ze op een gegeven moment verdwijnen naar het buitenland of te oud worden of sterven aan "die ziekte".

Ik weet dat de H.I.V problematiek niet alleen daar vandaan komt; in de omliggende wijken is het probleem ook groot. Maar vertel me niet dat dergelijke mensen het "veilig "doen.

De vrouwen en mannen drinken om hun achterliggende gedachten te vergeten en zich in een droom wereld te storten en in de droomwereld word blijkbaar vaak "de veiligheid "als niet nodig gezien. Ik zie vervolgens de kinderen in het outreach veld. Velen zijn niet zwart , niet bruin, niet wit , het zit er ergens tussen in.

Kinderen met blanke vaders, die nergens te bekennen zijn, wellicht niet eens weten dat ze vader zijn. Moeders die druk zijn met hun vak en de kinderen in veel gevallen als een blok aan hun been ervaren. Af en toe weet je hier in de hulpverlening niet waar je moet beginnen.

Voor sommigen op onze "hulp lijst" kwamen we te laat en was de dood ons voor.

Dan ga ik werken in mijn nieuwe tuintje. Ik plant sla en wortels, de volgende keer zijn de tomaten aan de beurt.

De mama's in het weeshuis leren de kinderen liedjes, mama's zijn vrouwen die thuis zelf een gezin hebben en hier een betaalde baan hebben om voor de kinderen in het weeshuis te zorgen. De zondag breekt aan. In Ruiru is er altijd wel 1 van de grotere kinderen die de kerk dienst wil doen. Nu hier , in Malindi..nu is dat niet het geval en zal ik het moeten doen.

"Wat ga ik deze kinderen vertellen? Weten de kinderen wie Jezus is? "

Ze kennen geen liedjes nog en daarom zijn de mama's de hele week al druk met de kinderen aan het oefenen. De

kinderen spreken geen engels en ik slechts een beetje Swahili. Opnieuw vraag ik me af: "Waar en hoe ga ik beginnen?"

Ik kijk naar mijn sla die wonderlijk er wijs al mooi opkomt en denk: "Gewoon maar bij het begin, bij de Schepping van de Hemel en de Aarde".

In de ochtend zoek ik kleurplaten uit die de kinderen mogen kleuren; een giraffe, een zon, een maan, vissen en vogels en natuurlijk tomaten en bananen.

Ik kleur zelf met kleurtjes vele vellen papier zwart en een paar blauw en een paar bruin.

Dan beginnen we de dienst.

Ik heb wat muziek instrumenten mee die we kregen van vrijwilligers en zo zingen we nieuwe liedjes met nieuwe dansjes en gebaren.

Het is leuk om te zien hoeveel deze kinderen in korte tijd al hebben bijgeleerd.

Dan gaan we in een kring zitten op de grond.

Fester legt de zwart gekleurde vellen papier op de grond en ik ga vertellen; een mama vertaalt daar waar nodig is.

"Eerst was er niks en God maakte licht". Fester legt over de helft van de zwarte bladen witte bladen en zo ontstaat dag en nacht.

Toen bracht God het verschil aan tussen hemel en aarde, Fester legt de papieren een beetje uit elkaar.

De volgende dag stopt God alle wateren bij elkaar en noemt dat zee en de droog liggende grond noemt Hij land.

Fester legt de blauwgekleurde vellen neer als zijnde de zee en de bruine voor het land.

Dan wil God dat er planten en bomen en groenten komen. Nu komen de plaatjes die de kinderen kleurden aan de beurt. "Wie heeft de tomaten?" Evans laat trots zijn roodgekleurde tomaten zien en legt ze op het land. Dan komt de zon en de maan en de sterren. Tussendoor herhalen we steeds en het wordt een grappige mix van Swahili en Engels.

"Mungu created bahari na land". "Mungu (is God in

Swahili) created (creëerde in het Engels) bahari (is zee in het Swahili) na (is en in het Swahili) land (land in het Engels).

Een prachtig rood met blauw gekleurde vis van Lewis komt in de bahari (zee).

De kleurplaten van de vogels komen in de lucht. Een prachtige giraffe van Mary en een steenbok die koe wordt genoemd komen op het land.

Dan missen we nog wat. We denken en denken, we herhalen opnieuw; licht, hemel, aarde, zee, land, planten, zon, maan, sterren, vissen, vogels, dieren.. "Maïs "zegt er eentje. Het moet zijn "de mens" en wel Adam.

Ik had maar 1 kleurplaat van met een man. Een man die klimt in een bananenboom en daar moesten we allemaal wel om lachen. De man wordt op het land gezet.

De man krijgt opdracht om alles een naam te geven, zo wordt het beest met de lange nek een giraffe, die rode lekkere groente een tomaat en dat groene kromme fruit een banaan. (Buiten kant is hier nog groen.) God geeft Adam opdracht om voor al die mooie dingen te gaan zorgen. Dan vind God dat Adam een rafiki moet hebben (Rafiki is vriend in het Swahili.).

Een rafiki die Adam kan helpen met het verzorgen van de schepping en met wie Adam kan praten en lachen. Kan het de giraffe zijn? Kan het de vis zijn? Nee.

En God laat Adam slapen en haalt dan een rib uit Adams lijf en creëert de vrouw. Gemaakt van een onderdeel van de eerste mens dus dat moeten wel goede vrienden worden. Dat is de laatste kleurplaat, een meisje met geel gekleurde vlechtjes en een mandje met fruit wordt op het land gezet.

God gaf de man en de vrouw de opdracht om voor de hele schepping te zorgen.

God maakte alles in 6 dagen en de 7 de dag ruste Hij . Op de 7 de dag genoot Hij van alles wat Hij gemaakt had in die 6 dagen.

"Wat maakte God in die 6 dagen?" Hij maakte. en we gaan het rijtje weer af, de bahari na land, na tomato's. De mens krijgt de opdracht hiervoor te zorgen, de

7 de dag is de mens vrij en mag deze genieten van alles wat hij/zij gedaan heeft in de voorliggende 6 dagen.

Het scheppingsverhaal paste mooi in de tijd. Een tijd waarin we bouwen en waarin we planten. De hele week zijn we druk bezig om voor de schepping van God te zorgen. En deze dag, de 7 de dag van de week, prijzen we God, 's middags gaan we naar de ..bahari, de zee en genieten van de schepping van Mungu, God.

De bahari is gratis toegankelijk en door Mungu gemaakt.

Veel van de kinderen hebben de bahari nog nooit gezien. Sommigen vinden het een beetje eng, ze staan in het water dat hun voeten overspoelt en dan trekt het water zich krachtig terug en zuigt het water het zand langs de voeten weg.

Andere kinderen hebben dikke pret, voetballen met Fester in de vloedlijn. Het is een fijne zondag.

Op de terug weg slaapt een uitgeputte Jackline in de auto. Chule die eigenlijk al een beetje te oud was voor het weeshuis maar toch kwam houdt haar stevig vast zodat ze niet van de stoel valt bij een hobbel in de weg zoals ze eerder die dag deed.

's Avonds zie ik de zon ondergaan tegen een oranje gekleurde lucht. De zon wordt vervangen door een prachtige volle maan.

De krekels tsjilpen het hoogste lied, de wind doet de palmen wuiven.

Dit is paradijs.

Morgen is het maandag; we hebben allemaal weer genoeg kracht opgedaan om er weer met volle moed tegenaan te gaan.

Kwaheri (Tot ziens in het Swahil)

Ria Fennema

P.S Donaties worden 1 keer per 3 maanden vermeld aan het einde van de nieuwsbrief, volgende nieuwsbrief dus waarschijnlijk weer.